

El Món Futur Immediat

Introducció

Estem començant l'any 2018. Acabem de deixar enrere el 2017, un any que ha plantejat molts reptes per les variades incerteses al món en general: la radicalització de les polítiques regressives, el reviscolament del proteccionisme, la xenofòbia, la incertesa i l'astorament social davant les conseqüències de les disruptcions tecnològiques que se'ns venen a sobre, la situació social amb milers d'exclusos definitivament del sistema social-econòmic imperant i amb tota mena de refugiats polítics, milers i milers, davant de poders nacionalistes perversos i pervertits, el malson de la seguretat en l'enfrontament de l'islam contra la cultura dominadora d'occident, i finalment, però no menys, la eventual trencadissa que es pot produir pel fracàs polític de la Unió Europea, amb un primer episodi efectiu de la sortida del Regne Unit de la Unió (el Brexit), i confirmat després amb els esdeveniments ja oberts de repressió política al cor d'un dels grans estats membre, la Espanya declarada definitivament neofranquista davant el repte democràtic i definitiu plantejat per la voluntat expressada d'alliberament nacional a una de les seves regions més actives i dinàmiques: Catalunya. Un any, on qualsevol dubte sobre la validesa o vigència d'aquestes qüestions en tota la seva extensió i profunditat ha quedat resolt i les qüestions resten vives de manera múltiple i àdhuc reiterativa sobre els taulells, siguin aquests locals, regionals o globals.

Ens dirigim ràpidament als anys vint del nou segle, i a nivell global les ressaques i àdhuc refluxos de la Era que anem deixant enrere, l'astrològica Era dels Peixos, perduren però, a la vegada que es mostren, cada dia que passa amb més

evidència i amb tota la seva cruesa de la realitat nua, les seves ancestrals inconsistències. Les tecnologies imparables de la comunicació i la telemàtica, i les noves generacions de persones, nascudes amb elles, desinhibides i ja alliberades com de sobte dels tabús dominants de la Era que tot just anem deixant enrere, posen en evidència a ulls de tothom, ara sí, els valors hipòcrites del moralisme i del materialisme subversiu del poder tradicional, sempre respectat davant la seva, acceptada irremeiablement i emmascarada indissimuladament, opacitat.

La Era dels Peixos, la era de l'aigua, els dos mil·lennis i escaig marcats a la nostra civilització per l'adveniment i la consolidació de la Era Jueva-Cristiana, els mites bíblics del Diluvi Universal, de la fugida d'Egipte, i de l'àncora i el pescador, i caracteritzada en les nostres societats col·lectivament, i en tots els éssers humans individualment, per la mutable lluita interior entre *"l'esforç per la supervivència vital: individual, egoista, casolana i familiar"* i *"la ètica del bé comú: fraternal, misericordiosa, solidària i compartida"*, obre la porta en el decurs del traspàs simbòlic de mil·lenni al mite d'una nova Era; la Era astrològica regida sota el signe fix d'Aquari, la Era de l'Aire, de l'intangible, de l'inabastable, però també del coneixement ferm i definitiu. Dos mil·lennis recent encetats de l'avenir que encara no podem copsar, potser ni tan sols intuir, com seran marcats; una Era que va començar a treure el nas, a les acaballes de la Era de l'Aigua, potser amb el descobriment de la aplicació pràctica del nomenat "fluid elèctric", ja no líquid en absolut, i la revolució industrial d'encara no fa dos segles, i que donà lloc a la transició, generació rere generació, cap a la nova Era, com hem dit, la de l'Aire, la Era d'Aquari, signe astrològic que simbolitza com cap altre el visionari, la realitat intangible, el coneixement, la innovació i la individualitat original, potser definitivament la saviesa veritable.

El nou mil·lenni, ara sí, ja des dels primers lustres, ens està duent acceleradament a un ignot paradigma social, fins i tot antropològic, que encara no sabem copsar, però que tecnològicament s'està dibuixant clarament amb les meravelles tangibles sense fils, talment "aèries", i que, posant en joc la imaginació i fent paral·lelismes amb la passada Era, podria caracteritzar-se en cadascun de nosaltres, de tots els éssers humans, per la resolució definitiva de la confrontació interior i de repte personal de caràcter espiritual entre el que és *"la seva individualitat: la consciència individual, independent, exclusiva i egocèntrica"* i el que vol ésser *"la seva veritable saviesa: la consciència inclusiva de la unitat, tolerant, franca i universal"*.

La nova Era és cridada a llevar de la nostra civilització la consciència ignorant d'aquella marca darwinista de l'evolució física, voluntarista en el dogma espiritual miop a través de les creences simplistes i miraculoses que, plasmades sovint en l'abundància d'imatgeria terrenal, formen els catecismes de les religions. La Era recent encetada ja en plenitud imposarà en tots nosaltres una marca encara no del tot revelada, potser però, la de la clarividència veritablement espiritual, suplementària de la immediatesa física euclidiana, i tanmateix governada per la creença o la realitat de la "unitat en una consciència o esperit universal".

Posant-nos a especular el perquè de tot plegat, podem concloure que el repte humà últim al que ens enfrontem, plantejat de la manera més humil i veritablement nua de tot emmascarament, és, i m'atreveixo a resumir-lo en les següents qüestions transcendentals:

- ¿serà capaç l'home, la humanitat, els seus intel·lecte i esperit, d'assumir íntimament i consegüent aquesta nova marca?
- ¿serem capaços els éssers humans d'assumir el creixement espiritual, d'ésser capaços de veure i viure la realitat, i de comprendre la convergència a la unitat, "la universalitat", d'una manera reflexiva, conscient i natural, al llarg de les nostres vides físiques, terrenes o a altres astres?
- ¿continuarà el pretès desenvolupament de la consciència universal, si de fet aquest desenvolupament fa sentit i és necessari, realitzant-se a través d'unitats físiques com els éssers humans al llarg d'aquesta Era?
- ¿transcendirà l'home a ser el vehicle d'aquest desenvolupament en tot l'univers?
- ¿serem capaços de guanyar-nos la consciència de tot això?

El temps cronològic al llarg del primer mil·lenni de la Era que tot just acabem de començar ho desvetllarà probablement, i esperem ésser-ne conscients...

Ara estem començant aquesta Era sobre un astre, La Terra, a un racó o al bell mig, que més fa, de l'univers, en unes condicions humanes i de consciència reals que auguren el que sembla que se'n diu una "singularitat", un salt important endavant vers

el desenvolupament d'aquesta consciència universal. Sobre aquest marc, ¿com serà el camí que prendrà la humanitat en els propers primers anys del mil·lenni? ¿què passarà al nostre planeta Terra?

En les nostres vides quotidianes, en les societats actuals, ja hom intueix un despertar de les consciències individuals, i també col·lectives, que provoquen dolor i indignació, vergonya i revolta, i que, poc a poc, amb empentes i sotracs, amb caigudes i repeses, amb enganys cada vegada de més curta volada, i amb veritats humiliants, ha d'apropar-nos, des de les nostres vides individuals dins les societats col·lectives, a un deslliurament progressiu dels nostres lligams immediats i sentimentals al món físic, i dur-nos lentament, de generació en generació, a la llum clara i transparent de la consciència de la unitat espiritual.

Aquesta presa de consciència, si eventualment ha d'ésser així, que no ho sabem de cert, és extremadament incipient, i gens uniforme universalment, vista des de les nostres individualitats subjectives presents, es limita a fenòmens externs i superficials, és encara molt confusa i esquizofrènica, és simplement "satànica", podríem dir des del puritanisme cultural al reflux de la passada Era, però que al mateix temps ens impulsa a seguir endavant, ens envaeix d'intriga i ens omple d'esperança, d'interès, de la bella curiositat dels infants, però també d'inabastable transcendència. Estem en aquesta situació, en aquesta realitat social, això sí que estem en condicions d'afirmar-ho com un fet, d'un salt extraordinari endavant que intuïm i desitgem molt millor: no sabem com de millor, però ens estem abocant a un nou món, a un nou paradigma, i el volem viure, el volem protagonitzar, i el volem sentir nostre!

Feta doncs aquesta breu introducció subjectiva del que intueixo pot ser el marc global de l'estat de la situació de la nostra civilització dins una visió cosmogònica, i situats a la nostra època, posem-nos a discernir sobre el que ha estat el darrer segle, el XX de la passada Era, i el que intuïm serà el segle XXI, diguem-ne el segle plenament primer d'aquesta nova Era.

Hom tracta en aquest treball de fer una prospecció dels trets fonamentals que caracteritzen el nostre món social actual i que poden caracteritzar el futur gairebé

immediat, és a dir, no pas gaire més enllà del primer segle del nou mil·lenni, és a dir, d'aquí 20, 50 o 80 anys, de tal manera que, a partir de la prospectiva resultant plausible, i de l'eixida de la situació actual d'assumpció generalitzada de la irremeiable crisi profunda del model social-econòmic vigent, tant global com local, tant col·lectiu com individual, podem plantejar-nos una estratègia realista i alhora engrescadora d'actuació política immediata i efectiva, en els eixos social, econòmic i cultural.

Tanmateix, aquesta actuació la plantejo a la vella Europa, bressol de la nostra civilització més propera i guia social i política i econòmica indiscutible de la Era que anem deixant, especialment en el darrer segle a nivell planetari, i ha d'ésser consistent i compatible amb els trets de la visió prospectiva en el món.

Les primeres meves reflexions escrites que incorporo en aquest treball "**El món futur immediat**" començaren a l'any 2010 a través d'anotacions fetes sobre les observacions quotidianes, polítiques, econòmiques i socials al meu entorn, un món proper i un món global immersos ambdós en un pou de crisi irremeiable, tan financera com laboral i social.

La Primera Edició fou a la primavera de 2017, no publicada, i presentada al concurs d'assaig de la Fundació Josep Irla d'aquell mateix any.

En aquesta Segona Edició, a començaments del nou any 2018, faig una revisió completa sense canviar el sentit de l'obra, però sobretot introdueixo l'actualització dels meus pensaments i plantejaments arran dels darrers esdeveniments clau a Europa en el darrer semestre de l'any passat.

En la primera part de l'obra n'excloc intencionadament la particularització de la situació social-econòmica i problemàtica política de qualsevol poble o territori geogràfic, doncs pretenc primerament una visió que pugui valer gairebé a qualsevol poble al món. Naturalment la meva visió no pot ser aliena a la meva percepció del lloc de vida estant, actual i passada, és a dir, al món europeu i llatí americà. Per altra banda, tinc el convenciment que l'esdevenidor de qualsevol país o regió compondrà una sageta més

a la cronologia de cada instant de la riuada global d'esdeveniments ineludibles a tots i cadascun dels pobles al món, en direccions particulars diverses i intensitats i velocitats i moments diferents, però totes sense excepció amb un mateix sentit resultant, vers a aquest futur, a grans trets compartit per tothom.

En la segona part faig una reflexió sobre l'avenir del nostre país, Catalunya, i com pot reflectir-se aquesta visió global en ell. És a dir, plantejo meditar sobre els trets fonamentals de la nostra societat, fent doncs una referència concreta a les sagetes que representen el nostre país dins la riuada que ens inunda, també a Catalunya, i molt especialment al moment d'escriure aquest treball, quan el país es troba en una cruïlla fonamental de la seva història, la nostra història política, la història dels catalans.